

У Новоме Саду 10. децембра 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wjen IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

НЕ ТАКО, НЕЧЕСТИВИ, НЕ ТАКО!

Креатуре неке јадне
 Дигле на ме ајку бесну.
 Кад би њима говет' хтео
 Мор'о б' певат' 'ваку песму:
 „Чуј ме, свете, чуј ме, вѣче,
 „Краљ је Милан соко сиви,
 „А његови доглавари
 „Најмудрији џини, диви.
 „Њива мудрост велика је
 „Какву боже ретко ствара;
 „Врлина им неизмерна,
 „Поштењу им нема пара.
 „Та сваки је станац камен
 „О ког би се гром расцеп'о, —
 „То су звезде нашег неба,
 „Хајд' за њима, хајдмо слепо!
 „У њих нема трунка злости,
 „Ни кривуда, ни пакости,
 „У њих нема гадних страсти,
 „Нема подле себичности.
 „Досад Србин није знао
 „Шта је понос, шта је дика, —
 „У њима је српска мисо
 „Нашла правих поборника.
 „Благослов је увек стиз'о
 „Траге дела њиних разни;
 „Руке су им тако чисте,
 „А џепови тако празни.
 „Да имају сто живота
 „Све би дали своме роду

„Да га дигну у висину,
 „Да га дигну у слободу.
 „У сваком су искушењу
 „Своју душу спасти знали;
 „Све је дивно, благодетно
 „Што су досад посејали.
 „Туђе мреже они деру,
 „Туђе замке знају стрести,
 „Врли синци, заточници
 „Српског бола, српске свести.
 „Да л' је која народ им'о
 „Таких људи у злих дана!
 „Напусте л' нас они сада,
 „Пропали смо до тамана.
 „То су људи, то су дуси,
 „То су џини, то су диви,
 „А краљ Милан, што их сабр'о,
 „А краљ Милан соко сиви.
 „Не питајмо куд нас воде,
 „Коме крају, којој страни, —
 „Ти су људи опробани,
 „Ти су људи богодани. . .“

Кад би дужност српска звала,
 Ја би и те речи дао,
 Рекао би, — рекао би —
 (Ал преживет' не би знао).

Ако дужност српска иште,
 Ја ћу и то рећи знати,
 Ја ћу рећи — ја ћу рећи —
 Ал ко ће ми веровати???

Телеграм са оног света.

Од Наполеона III-ег. — Милану I-ом.

Mon Frère!

Ја Вас љубим; јер Ви сте се учили у Француској за времена Мога грасирања. За то хоћу да Вас поутешим и посаветујем.

Ви сте сада и г у м а н у Србији, а ја сам био и г у м а н у Француској. Моме игу и мојој иго-м а н и ј и дође крај баш онда, кад се најљући рат водио. И Вашем игу и Вашој иго м а н и ј и и Вама ће се можда данас сутра рећи: Adieu!

Ја сам мислио да без мене Француска земља не може опстати а камо ли напредовати, — и Ви драги брате, тако мислите о Србији. Ја сам се преварио. А Ви, драги брате, не морате се ни вратити, јер српски народ има стару пословицу, за коју ја нисам ни знао, али Французи су је морали од Срба чути, допала им се, па су је употребили. Та пословица гласи: „*Путуј, Игумане, не старај се за манастир!*“

Ваше доба не осуђује Французе, што им је требала једна асура да се њоме огрну и од злих ветрова спасу, — а та је асура била баш под мојим ногама, те они извукоше асуру испод мојих ногу. Ваш е д о б а то не осуђује. Али „*Н а ш е Д о б а*“ има обрнути пословицу, која гласи: *П р о п а д а ј м а н а с т и р у, н е б р и н и с е з а и г у м а н а.*“

Но мени није помогло Ваше доба, а Вама неће помоћи „*Наше Доба.*“ За то сиђите лепо са кркаче тога народа, који нити схвата Вашу величину, нити може да носи Вашу дебљину, нити уме да благосиља Вашу околину.

Историја ће бити праведна и Мени и Вама, она ће рећи „*њиним падом, народ живну надом.*“ Па зар то није лепо!

ПОДЛИСТАК.

Дипломатски.

Хумореска од Драге Гавриловићеве нар. учитељице,
(Свршетак.)

Даница се лако осмехну.

„Па да видиш како је злобан,“ смејаше се сад госпођа. „Вели, неби му тако чудо било, да је други добио, ал' тај Аполон неће сад никога ни погледати. Знаш, то се односило на тебе . . . Видила сам одма куд' шиба. Ал' показаћу ја и њему и свима да —“

„Шта ће те показати?“

„Да ће Машић и опет тебе узети!“ доврши енергично Чигрићка.

„Ко зна, хоће ли ме сад хтети;“ промуца ћерка. „Сад је богат, а ви сте га и увредили . . .“

„Увредила, страшна ми посла! — И он је мени доста казао . . . А ако те је волео к'о сироме, треба и сад да те воле . . . Него ми немамо много дангубити. Он мора мислити, да ми још ништа не знамо о његовој срећи . . . Зваћу га одмах овамо, а доктор је тек мало прочитао у повинама, па не може мислити да ми већ знамо.“

„Радите како хоћете.“

То је још доста лепо, — јер историја уме и много горе да напише.

Луј.

Шетња по свету.

XI.

Мађарски сабор пошао је врло лепим и добрим путем, но не ваљда за то, што је закључио, да се штеде кесе владиних кандидата и да се не излажу солге и други званичници тако често патриотском штрападу, па да морају од села до села путовати, растеривати опозиционе зборове, затварати и злостављати своје политичке противнике, час претити бирачима, час их частити чивутским наприказом и пивом и вином и т. д. И то је до душе лепо и хумано дело, јер ће се те патриотске муке од сад у место сваке треће обнављати сваке пете године пошто је сабор закључио, да се посланички манџат од три на пет година продужи; али то ни издалека није тако лепо, као што је била интерпелација посланика Хермана о „фарблу“.

„Фарбл“ је сад уједаред стекао светског значаја. Оно, наш један велики песник одавна је згодном једном приликом импровизирао овај стих:

„Свет је овај „фарбл“ мали.
Час те дигне, час те свали.
На седамнајст славиш свеца,
А цивнућеш на три кеца.“

али тада, осим самог песника, није могао можда нико знати, да у тим речима лежи велико пророчанство; нико није могао веровати, да је „фарбл“ одиста од светског значаја. Али то се ето сад доказало Хермановом интерпелацијом, коју је на министра правде ставио поводом пресуде највишег угарског суда, који изрече, да „фарбл“ није хазардна игра. Напоследку,

„Та нећу тебе ни питати!“

С тиме оде у башту по слушкињу, да је пошље по господин-Машића.

„Чујеш! Реци му, да не чини другачије, већ да дође одмах с тобом,“ викнула је за девојком још једаред, кад је ова већ изишла на улицу . . .

После неколико тренутака врати се и слушкиња и рече, да ће господин одма доћи.

„Кажем ја да се он за то неће срдити. Та ваљан је он момак био увек од кад га знам,“ рече на то Чигрићка . . .

У тим дође и Машић. Хтео је да не дође, али радозналост, шта ће сад опет стара лија и жудња да види Даницу, одржа превагу. Уђе дакле у собу са поноситим држањем и погледом.

У соби беше Чигрићка сама.

„Звала сам вас, синко,“ — поче Чигрићка са материнским достојанством, чим је отворио врата; „да вам кажем, да сам се предомислила. Чини ми се да би био грех да вам недам Даницу, кад видим, да је тако волете. Узмите је дакле и будите срећни!“

И ту викну ћерку из друге собе.

Кроз отворена врата зачу се сада Даничино гласно јецање.

„Ено луде, опет плаче,“ насмеши се Чигричка; идите

није то главна ствар, да ли је „фарбл“ хазардна игра или не, ја шта више сложио бих се са славном куријом и новосадским госпама, да ни „фрише фире“ нису нит хазардна нит неморална игра, јер облагорођавају наш женски свет и моћно су средство за васпитање и неговање нашег подмлатка, али главна је ствар то, што се посланици сад у опште могу мешати у судске пресуде. Јер кад се може интерпелисати због тричавог „фарбла“ за што се не би могло онда, кад би на пр. судови једног невиног човека због „велеиздаје“ на пет година робије осудили? Таквим приликама могле би лепе ствари изаћи на видело. Могло би чак и то на видело изићи, како наши судови затварају из политичких обзира невинне људе, држе их у притвору неко време, а после их пуштају на слободу, па суд нит лук јео нит на дук мирисао. Нити се води даља истрага, нити долази до коначне расправе, већ се преко свега тога прелази, као да ништа ни било није.

Али да богме, то су све ствари. у које неће да дирне ни један мађарски патриота, јер и они сигурно знају за српску пословицу: „не дирај у мед, да не замирише липовим цветом,“ па с тога и бакћу сад око „шанте“ и „визе,“ те неће никакво чудо бити, ако извук „фирмал.“

У осталом, по нашу домовину не може никакво зло наступити, јер је бране — Чивути! Можда ће ко рећи: „аротос ти такве обране!“ јер се ваљда у помоћ чивутску узда ка у врбов клин, али није баш ни тако, о чему нас може уверити, српско-бугарски рат. Све наше новине говоре, како су Срби за то били сузбијени, што у српској војсци није било одушевљења, што је данашња влада омражена и т. д. али то није истина. Читајте само пажљиво чивутске новине и ви ћете се о другом чем уверити. Уверићете се, да је српска војска за то сузбијена, што су Бугари имали

легију од 500 Чивута, који су се необичном храброшћу борили и од којих је више од полак погинуло. Сад помислите кад би угарски Чивути образовали легију за обрану наше отаџбине — каква би то моћна и силовита војска била? Кад су могли неколико стотина бугарских Чивута толика чуда починити, да шта би тек учинили неколико хиљада угарских Семићана? Кад би смо се случајно заратили са Русијом, не би се Чивути задржали све до Петрограда, јер не би им могао стати на пут никакав Ростовчин, по што би га они — продали. Иштоци и остале антисемите већ мисле, да одатле извуку што веће користи и да се на такав фини начин опросте Чивута. Остаће нам онда само Чивуткиње на врату, а ја држим, да то неће баш тако велики терет по нас бити. Ја бар мислим, да ћемо ми Хришћани са Чивуткама лако изићи на крај, само да се Чивута опростимо. На послетку, можда ће нас тек онда ђаво узети, јер, као што је познато, кад нам ђаво никако не може нахудити, а он се онда претвори у — лепу жену и онда смо његови, хтели не хтели.

Па не само што смо са нашим Чивутима сретни и што ћемо са нашим Чивуткама можда још сретнији бити, али ето хоће да нас са великом једном књигом усреће они Французи, који су нашу земаљску изложбу походили. Французи су врло практични људи, па неће да се бацају у велики трошак, него за онај сјајан дочек, силан шампањац и огроман трошак хоће да нам се реванжирају — књигом. А да су они приликом свог кратког и сјајног бављења овде врло добро проучили нашу земљу и наше одношаје, за то најбоље сведочи питање, што је Паризлија Бернард (адвокат и угарски бивши гост, а сад има да напише за ту француску књигу одељак о нашим правним одношајима) на будимпештанске адвокате ставио. Исти Паризлија пита, да ли у Угарској има закона и да ли су исти кодифи-

господине, молим вас, па је доведите. Сама неће доћи. Јогунаста је од кад је . . .“

Машић је мислио да сања. Тек ове речи Чигричкине оствестеше га, и он полети девојци у собу.

Устрашена и сва уплакана стојаше Даница код прозора.

„Мати одобрава нашу свезу!“ рече јој он спутив руку на њезино раме.

„Ох, чула сам! Али како“ — зајеца она још јаче и обори главу.

Он јој нежно подиже главу, па тешећи је одведе матери.

„Тако, тако, децо моја, сад вас већ нико не растави!“ па са сузним очима састави им Чигрићка руке и пољуби обоје . . .

„Данас ћу вас и прстеновати,“ рече за тим. Послала сам и по попа; а искаћемо и диспензацију. Шта ту ваздан да вас „гласа“ . . .

„То баш не морамо. Нека иде ствар својим током,“ примети Машић.

„Знаш, синко, због Јовића,“ рече гласно, а у себи је мислила: „Нећеш ми утећи!“ . . .

За мало па дође и свештеник, те их прстенова а сватове уговореше чим приспе епископска дозвола.

V.

Још тога дана знало је већ пола села, да се Даница прстеновала са Машићем учитељем, а дознао је и Јовић. Писала му је сама Чигрићка и молила, да јој опрости, што узима своју задату реч натраг. Дознала је вели, тек доцније, да Даница осећа више наклоности за Машића него према њему; а дирнуло је и Машићево очајање, па је морала да учини оно, што јој срце и њена материнска дужност полаже . . . (како је то лепо речено!)

Кад је Јовић прочитао писмо он подскочи и весело узвикну:

„Хвала Богу, што ми тај терет скину са срца! Даница је истина красно девојче, ал’ ни Пулхерија мајстор-Глишина није баш лоша, а уз њу пет хиљада — одма на венчању . . .“

Па са трговачком хитрином оде мајстор-Григорију ковачу, да му проси ћерку.

Мајстор-Глиша се најпре устезао, па вели, даће му одговор, док види, шта мисли девојка и је л’ „справна“ . . . Хтео би човек имућнија зета, па ма не био „грк“ И сам је занатлија, па шта му фали! . . .

Али кад му после његова Пела стаде доказивати, да њихова Пулхерија није „воспитана“ за мајстора; била је три године и у „клоштру,“ па везе са златом по сомоту

ковани? Види се дакле, да је Паризлија за времена свог кратког бављења у Угарској поред шампањца нашао ипак прилике, да мало и наше правне одношаје упозна. А какво би тек питање морао поставити, да је био и у Хрватској? . . .

Милицав.

У ш т и п ц и.

Између Србије и Бугарске закључен је примир. Ово што су до сад радили, не може нико сматрати за пример.

Дакле је скинут Чех са комесарства. То сигурно није било зато, да нам сад метну на његово место каквог Руса.

На небу се појавила нова звезда, пете величине. И у „Нашем Добу“, се појавила нова звезда пете . . . т. ј. кад је узмете од главе до пете, онда видите само пете и гљиб на коме стоји.

Гарашанин је постао српском народу још гравитационо што му име каже.

Говори се, да ће Гарашанин променути то своје име. Кад се „пресели“ у Беч, тада ће изоставити прву половину имена и зваће се — Шани. У осталом Бечлије су га и са досадањим његовим именом признавали као свога.

И краљ Милан ће сад отићи у Беч, да се мало одмори. Не каже се кад ће се отуд вратити. Српски народ није на то ни најмање љубопитљив.

и свили све најлепше „лозе“, а са вуницом чак и „распјатије“ боље нег' ма која друга . . . Он дубоко уздахну, па стаде гвожђе на наковњу тако лупати, да се кућа, па чак и комшијска тресла из темеља . . .

Хтео је ваљда да излупа оне стотинарке што је дао калуђерицама за кадифу и злато . . .

Тако је лупао све до вечере, а кад му после вечере мајсторица рече, да се „деца“ одавна и лепо гледе — љутито узвикну:

„Па што ме питаш, кад ме нећеш послушати! Нека се узму, кад си се толико упела . . . Ја ћу исплатити још и ти пет хиљада, па нек ми иде с врата! И сам видим, да од ње никад не буде ваљана мати ни газдарица. Само са златним лозама и са калуђерском памећу кућа се не вући! . . .

После поручише „момку“, да дође да „дарива“ девојку. Јовић се не даде молити, те се идућега дана прстенуо, а по Јовићевој жељи искаше и они „дишпензацију“, да ствар ускоре . . .

Чигрићка је дознала још пре ћерина венчања, да се у рачуну преварила. Казао јој је опет „случајно“ доктор радујући се и поносећи својом мржњом на коцку . . . Јер вели, онај број што га је он упамтио није био број срећке, већ тако зване „серије.“

Мађари ће од новине године уређивати из Пеште за Словаке „патријотичне“ листове. Е, видите листове.

Европа је већ первозна, што званична Русија непрестано ћути. Да како ће јој бити тек онда кад проговори.

Ђира. Видићеш само, да ће краљ Милан скоро викнути: „А мнестија!“

Спира. Може бити. Само не знам, хоће ли то викнути за поведајућим, или молећим гласом.

Ђира. До душе, то је велика разлика.

Ђира. Младо Нашедооче Ђ. Б. Т. (Ђура Бекић Тесфанијин) има нешто и право.

Спира. На пример, у чему?

Ђира. Да Бугари своју намеру о ујединењу нису тајили од данашње српске владе, — не би дошло до рата.

Спира. Јесте брате, то је мудрост здраво велика. Њу нашедооче није могао из своје главе искресати. Мора да ју је подрпео из Пеште или чак из Беча.

П у с л и ц е.

□. Новог српског војног министра просто су командирали да дође, а нису га ни питали хоће ли или неће. Тај министар за цело неће бити одговоран, кад није ни питао.

Чигрићка је била на то као утучена. Но пре би и свој језик одгризла, но што би одала своју шпекулацију. Сад је већ и Јовић био прстенуо, па се бојала да између две столице не седне на земљу . . .

Кад је доктор отишао задовољила се тек тиме, што га је послала до неколико „вила и громава;“ а тешила се још, што је Машић баш пре неки дан добио „декрет“ за стална учитеља у месту.

После неколико дана стиже за оба пара и епископска дозвола, те већ идуће недеље беше у селу Х. двоје „интелигентни“ сватова — оба пара беху задовољна, а сватови и одвише весели; само што су мајстор-Глиша и госпођа Чигрићка по кадицад крадимике ал' дубоко уздахнули . . .

Но није се свршило ни на томе!

Доктор Петровић не беше ни пре према Иванци равнодушан, а случај са срећком уверио га је, да то поносито срце није хладно, као што је он мислио, већ жарко као сунчани зраци и меко као восак. — Таман онако, како он жељаше да је у — његове будуће жене . . .

Зато не хтеде ни он ваздан „симулисати“ ни оклевати, већ оде Иванчином стрицу, и заиска је за жену.

„Ја би вам је радо дао. Досадило ми се већ колко бира,“ тужио се старац. „Ал' чудна вам је то девојка. Сама

www.unilib.rs
 * * * Дај боже да се примирије толико бар учвр-
 сти, да Србија може на миру божић провести, и по
 комад чеснице наменити: дому, полаженику, путнику
 и т. д.

— Говорило се да ће Пиротанац опет
 доћи на владу. То би у неку руку и добро било, да
 народ не заборави на Пирот и на пиротске ране.

||. Ала је учен тај Игор у нашем добу. Он у
 прсте зна колико има река Бистрица. Умео би
 он њи све замути, само да је мало ближе њима.

⊙. Тај Игор не воли библиски стил. „Тако се,
 вели, „писао кад људи нису умели ло-
 гички мислити.“ — Је ли то тако, ми не зна-
 мо, али у клерикалном листу могла би се библија мало
 боље поштовати.

□. Према чланцима, који се у „Нашем Добу“
 појављују, дочекаћемо скоро да Анђелић неће више
 благосиљати са „Мир свјем!“, него ватреније и срп-
 скије: „Усијано гвожђе свјем!“

△ Само не знам хоће ли честити Панчевци до-
 пустити, да им Бекић у Панчеву отвори београдску
 фабрику усијаног гвожђа.

каже, немож' шњоме к'о с дететом и другим еспапом . . .
 Па је најпре морам питати, да ме после не осрамоти“ . . .

„То и ја желим. Мени и не треба жена без — накло-
 ности. „Хтео је да каже без љубави, али му се учини, да
 је овако практичније . . .

„Ви сте паметан човек; само вам морам још казати,
 да јој ја не могу ништа дати. Што добије од оца, начаст
 јој, а мени моје треба — човек сам сиром . . .“

„Ја за мираз нисам питао!“ рече доктор поносито.

„Е, онда се ослон'те на мене!“ викну старац. „Прело-
 мићу је па да је још толика! . . .“

У томе се врата отворише, а унутра ступи — Иванка.

„Госпођице, рече узрујаним и свечаним гласом док-
 тор, реците искрено и пред стрицем, хоћете бити моја
 жена?“

„Хоћу! јер кол'ко вас, па и себе познајем, осећам да
 се не могу кајати,“ био је њезин тихи али одлучни одговор.

* * *
 И тако су биле пештанске изложбене срећке бар у
 селу Х. од неке користи, а колико је из народа тешко
 заслужених форинтача на њих у лудо страћено, остављам
 да каже ко други.

Ђука: Шта ли ће то бити од
 српско-бугарског примирија?

Шука: Примирили се људи, ето
 то ти је?“

Ђука: А хоће ли се бар сазвим
 смирити?

Шука: Врло је лако могуће, ал
 мени да је некако, да се баш братски измире.

Ђука: То би и било као што треба. Ал ако их
 Немац смири, неће их сигурно измирити. ⊙.

Проба пера.

CLVII.

Опомена

Свакоме се десит' може,
 (Ил у збиљи ил у шали)
 Може му се десит', да му
 Ко брке запали.

То највише прети оном,
 (Ил у шали ил у збиљи)
 Који брке воском маже, —
 Па их уфитиљи.

CLVIII.

Зимски уздицај.

Ала, ала, ала! —
 Ово нам не ваља:
 Што баш онда хладни ветар
 У прозоре лупа
 И снег завејава —
 Кад су дрва скупа.

CLIX.

О критичарима.

Та и сунце има пега,
 Та и Шекспир има мана.
 Бог је добар, — он се стара
 И за критичара.

Али нешто кад би сунце
 Стрло пеге са свог лица;
 Кад би Шекспир поправио
 Оно мало погрешница, —

Шта би онда критичари?
 По неки би плак'о —
 Ал би с' наш'о који б' рек'о:
 Не ваља ни тако!

Г—Д—Н.

Ала је насео!

Како може човек на сувом (али клизавом) путу
 да пострада, то сам пре неки дан искусио. После ру-
 чка пођем од куће у најлепшим мислима и неузима-
 јући на ум да је на пољу грдна поледица. Тек што

сам крочио и лако скочио са нашег виссоког кућњег прага, а ја ти љоскац колико сам дуг са свом дужином и тежином својом на леђа тако јако, да сам се једва предићи и подићи могао. Како сам изгледао у тој неприлици, не могу вам описати, али мора бити да је позорије врло „трогателно“ изгледало, јер смотрих два велико-гимназијалца који мимо мене минуше како заустежу и прикривају у себи оно младићко-ђачко слатко смејање. У томе као из ведрога неба створи се предамном један пакостан и заједљив човек (иначе морална и материјална пропалица — банкрот), па ме стаде својим подмуклим гласом овако тешити:

„Сажаљевам, драги господине, јако сажаљевам, што сте тако љуто пали,“ које је речи ударајућим гласом изговорио.

„Ни бриге вас није, добар човече, при свем том ја још и не сањам да обуставим своја плаћања, (томе сте ви најбољи сведок), нити мислим кога да заједем. Будите дакле спокојни, и немојте се жалостити мојим падом“.

Као заливен пошао је даље мој подсмевач, а мени чисто лакши беше бол, који сам још осећао од угруваности.

Ала је насео!

П.

Српска молитва.

(Пева се по најновијој бечкој композицији.)

Сонет.

О, ти силни и свевишњи Боже,
ти одовго (са мађарске стране),
ти си добар и све ти се може,
па погледај и нас сиротане;

Ил' нам пружи отроване ноже,
да из срца расточимо ране,
ил' нам здери и то мало коже,
па крој чизме за твоје катане.

Ал' се не бој, Боже свемогући,
да ће чизме на „шамови“ пући —
српска кожа зна добро повући!

А ти ћеш нам мало приде дати:
ил' нас прими, ил' нам памет врати,
ил' нам барем — дугове исплати.

С. Лукин Лазих.

Код Сливнице.

Да је код Сливнице била магла, зна се, ал да је била општа магла то се не зна свуда. А десило се ево и ово: Једно омање одељење српских војника помело је пут, те се упути према бугарским шанчевима. Тада није било борбе и српски војници носили су пушке о рамену. Но и код Бугара је било „магле“ те кад се Срби приближише њиховом првом шанцу, узвикне бугарски стражар сасвим простодушно, управо братски: „Врните се чловједи че не знајете да сме тука ми.“ Српски чловједи га послушаше и врнуше се.

Ө.

Како су крмци за жива оце појели кукурузе.

Једнога дана оде ти наш Најсарајдин оца у дрва, па се попне на раст и поче да је сјече дрво испод себе, у том прође један човјек те га упита шта ради. „Сјечем дрва, ћафире!“ изречи се оца на њ.

А овај ће оци: Не сјече се дрво тако; пашћеш и ти и раст. Сићи доле са дрвета, па онда сјечи! — Но кад виђе да се оци не може доказати, упути се даље.

У томе сруши се дрво и оца падне. Срећом његовом не уби га дрво, јер се било дочекало на други подебљи раст, иначе би Насарајдин оду свега сатрло.

Кад се оца освијести, а он потеци за онијем што му говорио да ће пасти: „оно је вирајсе некакав мудрац и божији човјек, којег је Алах послао да ме опомени и да ме избави од смрти.“

Стигнувши онога човјека, заустави и запита га: „кажи ти мени кад ћу ја умрети, — ти то знаш.“ Овај се брани да не зна, али не помаже ништа. „Казуј или ћу те таки убити!“

Кад човјек виде шта је, и да нема ништа друго него казати па ма што, а он онда рече: Оца, да ти право кажем, ти ћеш умрети онда кад ти магарац по трећи пут п . . . не.

Шјутра дан натовари оца на магарца курузе и поћера га у млин. Кад је прешао преко неког моста, магарац упусти кобни глас, — први пут. Одлу узме страх, — али само ћути.

Кад су прешли преко другог потока магарац поздрави оду истијем гласом и по други пут.

Кад су већ дошли до самога млина магарац застане. — Сад ти наш оца поче запомагати, те ће магарцу: „Стани, брате, док скинем са тебе жито!“ — Оца само што је једну врећу скинуо а магарац одврне и трећи пут. —

Е, што би би. Збогом бели свијете! Оца легне на земљу покривши се својом џубом. Како не имаде каде да са магарца скине и другу врећу, самар преватну на ону тежу страну, а кукуруз се просу. У томе дођу млинареви крмци, па стану око оце ровити, дречити се и вреће парати.

Замало па изиђе и млинар [да види шта је било, па кад виђе ће крмци курузе једу, похити да их рашћера. Онда оца тужним гласом прозбори: „Хај, хај, да је оца жив, не би влашки крмци његових куруза благовали.“

Млинар прсну у смеј, те диже оду да устане, — а овај кад виђе да је још жив, стаде молити и пријетити млинару, да то никоме не казује.

(Тако се и није рашчудо.)

Истинковић.

Тима и Ђока.

Т. Јесил чито у годишњаку календару за 1886 г. приповетку од тог поп Панте, „Бог ће платити?“ —

Ђ. Јесам.

Т. Па како ти се допада?

Ђ. Сасвим добро. Приказана карактеристика бирташева могла би на самом писцу за пример послужити.

Т. Како ти то судиш?

Ђ. Ево како. Да је поп Панта осто веран свом некадашњем начелу; „Глас народа, глас је сина божијег“, ко његов

бирташ који је верово да ће за добротинство бог платити, за цело би и он, као и бирташ постиго своју пјел. Ал јест поп Пант је дуго било чекати док на њега ред дође да прими од народа наплату. Зато му се учини да је пример двоце — који су с једним кораком доспели, један до владичанске а други до митрополитске штаке, — веома користан у повољним околностима, па ко зашто неби се и он том згодом користио те место једне сесије две да ужива, коју је одма и присвојио — окупиро. Због чега мораде обијати прагове свију меродавника у денунцијантском одношају, а да мисија и своју кулминацију достигне, оде да пољуби и свету десницу, место које — пољуби дотичног на оно место гди се нико нељуби те отуд и хрђав шмок добио. — Ал међу тим фишкар народних фондова у инкриминираном поступку пријави окупатора суду на коју је јунак у Н. Д. иронично узвикнуо. Ја се против саборског одбора најлакше тим браним што им одричем компетенцију јер је рок њиховој функцији истеко. — Тог истог поп Панту видимо и сад гди пред вратима саборског одбора покајнички стои и моли милостињу за своја недела, да му се т. ј. допусти да отете приходе од сесије, народном фонду своту од 3800 ф, у 10 год. врати. Наравно да молебствија окупаторова нису саслушана, већ је остављено да суд своје чини. Тако иде коло на околу.

Т. То је веома жалостан пример свештеничког понашања.
 Ђ. Жалостан је свакојако. Наиме за оног који уме лепе примере да изнаша с пером, а хрђаве делом, ал како ко ради тако му и бива.

прибележио Ефендија.

Ни то нисам знала . . .

Покојни Исак Драгин ожени свога првенца, и једва је чекао, да снау у кућу доведе. Кад су прошли сватови, друго треће вече заповеди свекар снаји да мете воде у пећ, па да га измије. Сна послуша свога свекра, и кад је била вода врела — скине свекар кошуљу и наднесе се над корито. Сна невешта и неатна онако кључалу воду саспе му из лонца на главу и тако га опече, да је мислио спрема — оде и коса с' главе, и кожа с' ушију, те онако бућоглав терај на поље, па забоду главу у снег, и једва себи дође. Сна се прикрсти и рече: е часни га потро с чичом, ја толико и толико мила, па нисам знала да и ту још треба врачати!

Ђ.

Отац пише сину!

Слатки сине Гавро!

Ево ти баба сео да ти пише ово писмо, па гледај молим те да се не изгуби, као оно пре што си ми писо да се изгубило. Ако се и ово изгуби, а ти пиши, па ће ти баба писати треће. Кажу господар каплару да нам се шаруља опрасила, та није да су дебелу па лепи, сам би слатки Аћим мого од њи јести. Добиће два, само нек, ти не отвара писмо.

Ево ти шиље Нана две ворингаче да ја неznam, што је добила за вуну од Јонаша Чивутина, то је она све по мало крила, па немој у лудо да потрошиш. Шарга пребио ногу, ал сад му је већ боље, наместио му је Лаза из П. Села, већма смо га жалили нег' покојног Панту, чудо добро

кљусе. Добили смо новог натароша, једанпут човек, велик па трбушат, каже комшија Галгоц да је чудо паметан, носи и наочаре. Сад имамо и вина, купио сам једну двојку, само лане је у њој купус био па се ко малко осећа на буре. Наша цела вамилија је здрава, само ко што кажем шарга с' његовом ногом. Сића очо на занат, да буде дунџија, а тета Сола родила двоје. Линда пркла, па тако нам је сад необично, нема ко да лаје, већ гледај, ако икако можеш, дођи што пре кући. У недељу у Мољу вашар тераћемо Милку да продамо, не знам ко ће се усрећити шњоме, мораће у лулу музти. Шаргу за сад на логов прежемо док не издрави. Нана позајмила „кљоцалу“ нађе, па јуче доно проваљене, каже мркуша наишла па проваљила, ал ми смо до душе казали шта се то нас тиче. Та-та кулаш умро. Још би ти писо, ал морам намиривати марву. У здрављу дочеко крсно име Кузмана и Дамњана и све проче празнике. Сви те поздрављамо, да будеш жив и здрав и шарга користан да дођемо на пролеће код тебе. Твој отац Сима Ђипало кућевна нумера 540. Кад успишеш т. ј. само на наше село пошљи, па ће мо ваљда добити.

Ђ.

Све дужнице наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у **НАЈКРАЋЕМ ВРЕМЕНУ**. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно поименце свакога позвати, који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични не ће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога ко данас у своје листу цедуљу нађе да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1886.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ДВАНАЕСТА

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "

Зоологија за учитељске и више девојачке школе
 Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране
 Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — — — 10 н.

Изз Часослова оупражненіе кз чтеніи церковныхъ книгъ кз оупотребленію кз нар. оучилицѣхъ 9 н.

Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — — — 30 "

Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — — — 16 "

Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — — — — 25 "

Један пут један — таблица на тврдој артији — — — — — 2 "

Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Франа Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I. 60 "

" II. 60 "

Велика катавасија 1. — "

Мала катавасија 20 "

Ћимнастичке игре са сликама. Део I. 1. — "

Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање 10 "

Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк. 10 "

Наставни план за срп. нар. учитеље 20 "

Нове метарске мере 10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Сад је баш изашла и може се добити: Читанка за четврти разред српске основне школе, одобрио српски народни црквено-школски савет. Цена 34 нов.

ОГЛАСИ.

НАЈЛЕПШИ БОЖИЊНИ ПОКЛОН

за п. т. госпоје.

Поред особито згодне прилике куповања ја сам цело стовариште једне прве бечке творнице у полак цене узео, и продајем догод готовости устрају

10.000 комада изванредне лепоте, елегантни и помодни

ЗИМСКИ ОГРТНИ МАРАМА

по невероватно јефтиној цени, као:

1. огртне мараме, средње величине по 1 фор. 20 новч.

2. прве каквоће велике мараме по 1 фор. 80 новч.

3. најбоље каквоће сасвим велке мараме по 2 фор. 50 новч.

у изванредним и најлепше шатираним бојама, као: бордо, гранит, бела, сури,

првени, мрки, црни, плави и у 60 другима најфин. врстима.

Ове помодне зимске огртне мараме јесу најлепша и најновија ношња за сваку госпоју при кући, сокаку, шетњи, балу и позоришту и т. д., а уједно су изванредно топле.

Нека ни једна женска не пропусти ову лепу, фини и тако јефтину мараму себи набавити, пошто и сам ручни рад толико вреди а и стовариште за најкраће време биће изцрпљено. Недопадајуће мараме промениће се без приговора. При наручбини молимо тачно боју и величину означити. Пошиљак у наточ или за готовину. — Овака роба једино може се добити код: 1 1 1—3

Wiener Tücher-Exportgeschäft
 Wien, III., Matthäusgasse Nr. 5/S.

ЧУДО ОД ТРГОВИНЕ!

Лепи! топли! фини! јефтини!

ЧУВАЈУ ПРОТИВ ВЛАГЕ И ЗИМЕ!

јесу моји мушки капути од прве Бечке фабрике зготовљени

МУШКИ ЗИМСКИ КАПУТИ

још досад непостојаној, невероватно јефтиној цени комад по

1 фор. 80 новч.

Моји мушки зимски капути јесу препоручени као најтоплији, поред тога најомиљеније одело, јер оно одржава телу топлоту, чува од зиме, стоје за свако тело, изванредно су практични и комотни, и обраћају због лепоте и јефтиноће општу пажњу.

12.000 комада досад је продано.

Нека сваки, који леп, добар и тонал капут жели одма наручи, јер због многобројни наручбина биће стовариште за најкраће време исцрпљено. 1—3

Овака роба једино се може добити код:

Wiener Commissions- und Export-Geschäft

Wien, III., Matthäusgasse 5/S.

За наручбине довољан је назначај, је ли велик, средњи или мали. Пошиљак у наточ или за готовину.